

LBRIS

We know
books

Editor: Anca Eftime

Redactor: Ioana Socolescu

D'TP: Simona Rădulescu

Powerless, Elsie Silver

Copyright © 2023. POWERLESS by Elsie Silver

The moral rights of the author have been asserted.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2026, Editura Epica.

ISBN: 978-630-6711-23-9

București, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SILVER, ELSIE

Powerless / Elsie Silver ; trad. din lb. engleză și note de Cristina

Stan. - București : Epica, 2026

ISBN 978-630-6711-23-9

I. Stan, Cristina (trad.)

821.111

El este tot ce mi-am dorit vreodată...
Și tot ce am crezut că nu pot avea.

ELSIE SILVER

Powerless

Seria CHESTNUT SPRINGS
volumul 3

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN

EpicLove

Prolog

Sloane

Atunci...

Deschid portiera din dreptul meu înainte ca tata să parcheze Bentley-ul. Picioarele îmi ating iute pietrișul aleii, deși nu am coborât cu totul din mașină. Mă reped să o strâng în brațe pe Violet, verișoara mea. Aproape că ne dărâăm una pe alta, la cât de puternic ne îmbrățișăm. Violet miroase a iarbă verde, a cai și a dulcea libertate pe care vara o aduce cu sine.

— Mi-a fost dor de tine! strig cu entuziasm. Violet îmi zâmbește cu gura până la urechi.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

O surprind pe mama privindu-ne, fericită și tristă deopotrivă. Eu semăn cu mama mea, iar Violet seamănă cu a ei. Însă mama ei a murit. Mama mea și-a pierdut sora. Cred că mamei îi place să mă aducă aici fiindcă, atunci când este la fermă, se simte mai aproape de sora ei.

De asemenea, e mai convenabil așa pentru părinții mei atunci când își vizitează locurile preferate din Europa. Tata a aruncat în trecut că e bine pentru mine să „văd cum trăiește cealaltă jumătate”.

Nu prea înțeleg ce a vrut să spună. Când l-a auzit, mama a strâns dezaprobat din buze.

În orice caz, nu mă plâng, căci pot să petrec timp cu verișorii mei o lună întregă, la ferma Fântâna Dorințelor, alături de familia Eaton. Aici regulile sunt blânde. Restricțiile nu există. Iar eu am ocazia să îmi fac de cap patru săptămâni, în fiecare vară.

— Bună, Robert! Bună, Cordelia! îi salută unchiul Harvey. Mă bucur să vă văd pe amândoi.

Îi strânge mâna tatei, apoi o strânge în brațe pe mama.

Ea clipește un pic cam prea repede. Scrutează câmpurile fermei și munții cu vârfuri zimțate, care se profilează în depărtare.

Încep să vorbească despre chestii plictisitoare de-ale adulților.

Însă eu sunt atentă în altă parte. Ceilalți verișori ai mei ies din casă. Cade, Beau și Rhett dau năvală afară, glumind și îmbrâncindu-se. Sunt la fel de gălăgioși ca o haită.

În urma lor vine un băiat. Nu îl cunosc. Îmi atrage imediat atenția. Are membre lungi, slăbănoage, păr de culoarea caramelului și cei mai albaștri ochi pe care i-am văzut vreodată.

Și cei mai *trști*.

Când băiatul îmi aruncă o căutătură, pe chipul lui se citește curiozitatea. Îmi feresc privirea. Simt că mi se înfierbântă obraji.

Mama vine la mine și mă mângâie pe cap.

— Sloane, să ții minte să folosești loțiune de protecție solară! Pari cam roșie la față. Petreci foarte mult timp în studioul de balet, deci pielea ta nu e obișnuită să fie atât de expusă la soare.

Mă înroșesc și mai tare din cauză că mă bate la cap. Am aproape unsprezece ani, iar ea se poartă de parcă aș fi un bebeluș, de față cu toți! Iritată, îmi dau ochii peste cap și bombăn:

— Știu. Așa o să fac.

Apoi o iau de mână pe Violet și intrăm în casă.

Mergem înăuntru, în camera mea, ca să avem parte de intimitate. Ceilalți sunt afară, stau de vorbă.

Violet se trânteste pe pat și îmi zice:

— Povestește-mi tot!

Chicotesc și îmi dau părul după urechi. Mă simt atrasă de fereastra care dă spre alee.

— Despre ce să-ți povestesc?

— Despre școală, despre oraș. Ce vrei să faci în vara asta? Vreau să aud tot! Sunt așa de fericită că mai e o fată cu mine! Aici duhnește a băieți *tot timpul*.

Mă uit pe fereastră. Băiatul misterios dă mâna cu părinții mei. Observ expresia de dezgust de pe chipul tatălui meu și mila de pe cel al mamei.

— Cine-i celălalt băiat? întreb, incapabilă să-mi iau ochii de la el.

Violet explică pe un ton scăzut:

— Jasper. Acum e unul dintre noi.

Mă întorc spre ea, cu sprâncenele ridicate și cu mâinile în șolduri. Încerc să par detașată, ca și cum nu mă interesează nou-venitul, însă nu prea știu cum să mă prefac.

— Cum adică?

Violet își încrucișează picioarele și ridică din umeri.

— Avea nevoie de o familie, așa că l-am primit la noi. Nu știu toate amănuntele. A avut loc un accident. Beau l-a adus pe Jasper aici, toamna trecută. Îl consider drept un alt frate care pute. Tu poți să-l consideri drept un alt verișor.

Inima mea câștigă bătălia cu creierul.

Iar inima mea îmi dă ghes să mă uit iar pe fereastră, pentru că Jasper e extrem de drăguț. Când îl privesc, inima îmi tresaltă într-un mod ciudat. Creierul meu știe că e o prostie să mă simt așa. La urma urmei, dacă Jasper e prieten cu Beau, sigur are cel puțin cincisprezece ani.

Dar nu mă pot abține.

Mă uit din nou pe fereastră.

Nici prin minte nu-mi trece că ani la rând mă voi lupta cu pornirea de a-l privi pe Jasper Gervais.

1
Jasper

Acum...

Logodnicul lui Sloane Winthrop este un nesimțit în toată regula.

Cunosc genul ăsta de bărbați. Nu reușești să fii admis în Liga Națională de Hochei fără să ai de-a face cu imbecili ca el.

Tipul ăsta bifează toate caracteristicile marilor nesimțiți.

De parcă numele *Sterling Woodcock* nu ar fi suficient să-l dea de gol, acum se fălește că el și taică-său au cheltuit sute de mii de dolari pentru o excursie de vânatoare, ca să omoare lei născuți și crescuți în captivitate. Ca și cum asta le-ar lungi sculele cu câțiva centimetri!

De la Rolexul de pe încheietură și până la unghiile atent îngrijite, e limpede că e putred de bogat. Bineînțeles că Sloane se mărită cu un individ ca el! La urma urmei, familia Winthrop este printre cele mai înstărite familii din țară și domină aproape în totalitate industria telecomunicațiilor din America.

Cât timp Sterling turuie, îi arunc o privire lui Sloane. Ochii ei albaștri sunt îndreptați în jos. Stânjenită, învârte în neștire șervetul

din poală. Îmi dă senzația că ar vrea să fie în orice alt loc, în afară de restaurantul ăsta simandicos.

O înțeleg foarte bine.

Nu aș alege să-mi petrec o seară liberă ascultând cum viitorul ei soț se laudă în fața unor viitoare rude și a unor persoane pe care acum le întâlnește pentru prima oară despre ceva rușinos și trist.

Dar mă aflu aici pentru Sloane. Asta îmi repet întruna.

Când o văd atât de abătută, cu doar câteva zile înainte de nunta ei, îmi închipui că are nevoie de prezența unui om care o cunoaște cu adevărat. Restul familiei Eaton nu a putut să ajungă în oraș în seara asta, însă eu i-am promis că vin. Și o să respect fiecare promisiune pe care i-o fac lui Sloane, indiferent cât de tare mă doare.

Mă așteptam să zâmbească. Să strălucească. Mă așteptam să fiu fericit pentru ea, dar nu sunt.

— Tu vânezi, Jasper? mă întreabă Sterling, înfumurat.

Mi se pare că gulerul cămășii mele ecosez mă sufocă, deși am lăsat nasturii de sus descheiați. Îmi dreg glasul și îmi îndrept umerii.

— Da.

Sterling ia paharul de cristal din fața lui și se sprijină pe spătarul scaunului. Mă cântărește din ochi, cu un rânjet arogant lățit pe fața lui bărbierită impecabil.

— Vânezi animale mari? Cred că ți-ar plăcea o călătorie de genul acesta.

Meserii care nu mă cunosc aprobă din cap.

— Nu știi dacă..., începe Sloane.

Însă logodnicul ei îi înăbușă pe loc încercarea de a lua parte la conversație:

— Știm cu toții pentru ce sumă ai semnat cel mai recent contract. Nu-i rău pentru un portar! Deci, dacă ai fost responsabil cu banii tăi, ar trebui să-ți poți permite călătoria asta.

După cum ziceam, e un nesimțit.

Îmi mușc obrazul pe dinăuntru. Sunt tentat să-i răspund că am fost extrem de iresponsabil cu banii mei și că nu mai am nicio

lețcaie. Dar, oricât de sărăcăcioasă a fost educația de care am avut parte, am suficientă distincție cât să știu că finanțele personale nu sunt un subiect potrivit pentru o discuție la cină.

— A, nu, omule! Vânez doar ce pot să mănânc. Iar eu nu știu cum să gătesc carne de leu.

Câteva râsete înfundate răsună la masă. Și Sloane râde. Observă că Sterling miște ochii și strânge din dinți. Maxilarul îi zvâcnește.

Sloane intervine imediat: îl bate ușurel pe braț, ca și cum logodnicul ei ar fi un cățel care are nevoie de mângâiere. Aproape că îi simt degetele delicate pe brațul meu. Mă pomenesc că îmi doresc să mă fi atins pe mine, nu pe el.

Sloane îi zice:

— Știi că mai demult vânam împreună cu verii mei, în Chestnut Springs?

Brusc, sunt proiectat în trecut, când micuța Sloane ținea pasul cu băieții, toată vara. Fetița cu pământ sub unghii, cu julituri pe genunchi, păr încălcit și lăsat liber pe spate, pe care soarele verii îl deschidea la culoare.

— E vorba mai mult de senzațiile tari, știi? Vânătoarea mă face să mă simt puternic, continuă Sterling, ignorând cu totul întrebarea lui Sloane.

Tipul mă privește de parcă ar fi adversarul meu, numai că acum nu jucăm hochei. Dacă am fi pe gheață, i-aș da rapid o lovitură de blocaj în moacă.

— N-ai auzit ce a spus Sloane adineauri? îl apostrofez eu.

Încerc să par relaxat, în ciuda faptului că nu îmi place deloc cum se poartă cu ea la cina asta. Nu știu de ce a rămas Sloane cu el. E cea mai bună prietenă a mea. Se pricepe să vorbească, e isteată și amuzantă. Oare el nu vede lucrurile astea deloc? Oare nu o vede *pe ea*?

Sterling flutură din mână și râde scurt.

— A, da! Aud mereu despre ferma Fântâna Dorințelor.

Se întoarce spre ea și adaugă pe un ton condescendent, rânjind batjocoritor:

— Ei bine, slavă Domnului că ai terminat cu faza ta de băiețoi, scumpo! Ți-ai fi ratat vocația de balerină.

Când înțeleg că el a auzit-o, și totuși *a ales* să o ignore, răspunsul lui de rahat mi se pare și mai jignitor.

— Nici nu mi te pot imagina mânuind o armă, Sloane! exclamă un tip de la masă.

Are nasul stacojiu de la prea mult whisky băut.

— Eram foarte pricepută. Cred că am nimerit un animal viu doar o dată, răspunde ea, cu un râset.

Scutură din cap, iar șuvițele de păr blond-deschis îi cad peste față. Le dă după urechi și își coboară privirea în poală, roșind ușor. Adaugă:

— După aceea am bocit pe rupte.

Strânge din buze. Sunt fascinat. Îmi imaginez pe loc chestii la care n-ar trebui să mă gândesc.

Îi zic:

— Îmi aduc aminte. În seara aia n-ai putut să mănânci carne de căprioară, la cină. Am încercat toți să te consolăm. N-a mers.

Amintirea e vie în mintea mea. Sterling gesticulează spre Sloane, fără să-i arunce vreo privire.

— Și tocmai de-asta femeile n-au ce să caute la vânătoare. Le tulbură prea tare.

Amicii lui Sterling — care îmi evocă o adunătură de studenți din aceeași frăție — rād zgomotos auzind comentariul lui penibil. Aprobarea lor îl încurajează să împingă nesimțirea la cote nemai-văzute. Își ridică paharul și se uită la cei de la masă.

— Fie ca femeile să rămână la cratiță! toastează el.

Se râde, iar câțiva tipi exclamă: „Noroc!”

Sloane își duce la buze șervetul alb. Are un zâmbet politicos, dar privirea ei stă ațintită asupra tacâmurilor de pe masă. Sterling

își continuă discuția cu ceilalți invitați, ignorând-o pe femeia de lângă el.

Ignoră fragmentul de istorie personală pe care ea a încercat să i-l împărtășească. Se preface că nu a făcut-o de rușine cu vorbele lui dezgustătoare.

Îmi pierd iute răbdarea în seara asta. Nevoia de a pleca pe furiș din restaurant este copleșitoare.

Sloane îmi surprinde privirea și îmi oferă unul dintre zâmbetele ei atent exersate. Știu că e un zâmbet fals, căci îl cunosc pe cel adevărat. Iar cel de acum nu e unul sincer.

Așa mi-a zâmbit când i-am zis că nu pot să-i fiu partener la balul ei de absolvire a liceului. Să fie însoțită de un jucător profesionist de hochei, în vârstă de douăzeci și patru de ani, nu era potrivit nici pentru mine, nici pentru ea. Am fost nevoit să o refuz. M-am simțit ca un nemernic.

Îi întorc surâsul. Mă simt frustrat pentru că e pe punctul de a se lega de cineva care o tratează ca pe un accesoriu și care nu o ascultă. Sterling nu apreciază faptul că Sloane este complexă, cu multe laturi, și nu o prințesă, așa cum părinții ei și-au dorit să fie.

Ne privim în continuare în ochi, iar ea începe să se îmbujoreze. Scutură ușor din umeri. Privirea mea coboară asupra claviculelor. Dintr-odată, îmi imaginez că îmi trec limba peste acel loc. Că o fac să se zvârcolească.

Apoi mă uit iar la chipul ei. Poate că a ghicit la ce mă gândesc. Poate că s-a prins de ce se petrece în capul meu. Amândoi știm că nu trebuie să o privesc în acest fel. Sloane mi-e ca o rudă. Mai rău decât atât, aparține oficial altui bărbat.

Sterling ne surprinde schimbul de priviri și își îndreaptă atenția asupra mea. Îmi stârnește fiori de scârbă.

— Sloane mi-a povestit că sunteți prieteni de multă vreme. Scuzați-mi nedumerirea, dar un hocheist un pic cam necioplit nu pare că ar putea fi prieten cu o prim-balerină. Bineînțeles, nu prea

te-am văzut de când eu și Sloane ne-am cuplat. Te ține ceva la distanță?

Îi înconjoară umărul cu un braț — o manifestare ostentativă de posesiune. Încerc să nu mă concentrez asupra gestului.

— Știi, nici eu n-am auzit mare lucru despre tine, i-o trântesc eu.

Dar mă asigur că vorbesc pe un ton suficient de amuzat încât, dacă un martor nu ar observa că ne săgetăm din priviri, nici măcar nu și-ar da seama de împunsătura mea.

Mă las pe spate și îmi încrucișez brațele la piept.

— Dar nu sunt atât de necioplit încât să nu îi aduc analgezice și unguente prietenei mele, atunci când degetele de la picioare îi sunt atât de zdrelite, după ce a dansat în poante, că nici măcar să meargă nu mai poate.

Sloane încearcă să îl domolească:

— Ți-am mai explicat. Jasper m-a ajutat să mă mut în noul meu apartament. Uneori ieșim la o cafea împreună. Facem activități obișnuite.

Adaug imediat:

— Ea știe că, dacă are nevoie de ceva, o să-i fiu alături.

Sloane mă săgetează cu privirea, probabil întrebându-se de ce mă port ca un nesimțit posesiv. Să fiu sincer, și eu mă întreb același lucru.

— Ce bine că acum mă ai pe mine pentru toate astea! Îi răspunde Sterling lui Sloane.

Deși i se adresează ei, tipul se holbează la mine.

Brusc, își pune palma peste mâinile lui Sloane, acum sprijinite de masă. Încă trage de șervet, neliniștită.

Dar atingerea lui nu are drept scop să o aline ori să o sprijine. E ca o lovitură peste mână, un reproș pentru că Sloane tot răsucește șervetul.

Furia îmi gonește prin vene. Trebuie să plec de aici, ca să nu fac un gest pe care îl voi regreta.

— Eu plec, îi anunț deodată.

Îmi împing scaunul în spate. Sunt dornic să respir aer curat și să nu mai văd pereții închiși la culoare și draperiile astea de catifea.

— Ai face bine să dormi buștean, Gervais! mă ironizează el.

Sezonul ăsta, trebuie să joci foarte bine pentru echipa Grizzlies. După ultimul sezon, am senzația că patinați pe gheață subțire.

Trag de manșetele cămășii și mă silesc să-i ignor comentariul răutăcios.

— Mersi că m-ai invitat la cină, Woodcock! A fost delicioasă.

— Sloane te-a invitat, răspunde el irascibil.

Vrea să-mi fie clar că nu mă place nici pe mine, nici prezența mea.

Mă uit de sus la el, cu o expresie absentă, și ridic disprețuitor un colț al gurii. Nu-mi vine să cred cât de dobitoc este! Ceilalți încep să simtă tensiunea dintre noi doi.

— Ei bine, așa fac prietenii, îi zic viitorului mire.

Un tip beat gesticulează spre mine, iar whiskyul din pahar îi stropește degetele. Mă întreabă:

— Stai puțin! Tu ești vărul ei, nu?

Nu știu de ce eu și Sloane insistăm mereu că suntem prieteni, și nu verișori. Dacă cineva ar încerca să-mi spună că Beau, Rhett și Cade nu sunt frații mei, l-aș contrazice pe loc. Acești bărbați sunt cu adevărat frații mei.

Dar Sloane... Ea mi-e prietenă.

Sloane își trânteste șervetul pe masă cu nefiresc de multă forță și răspunde în locul meu:

— De fapt, el e prietenul, nu vărul meu.

Oamenii care s-au adunat pentru nunta ei se holbează la noi.

Nunta care va avea în acest weekend.

Simt un ghem în stomac.

— Vii mâine la petrecerea burlacilor, Gervais? continuă bărbatul beat.

Sughită și rânjește ca un idiot. Îmi aduce aminte de șoricelul beat de la petrecerea neaniversară a Pălărierului Nebun.

— Mi-ar plăcea să mă laud că am petrecut cu Jasper Gervais, hocheistul superstar, adaugă el.

Zău că nu mă miră că singurul motiv pentru care un asemenea individ mă vrea prin preajmă e ca să-și umfle reputația.

— Nu pot să vin. Am meci.

Simt o ușurare imensă când mă ridic de pe scaun.

— Te conduc, intervine Sloane.

Nu observă privirea tăioasă pe care i-o aruncă Sterling.

Sau doar se preface că nu o observă.

Îi fac semn lui Sloane să o ia înaintea mea. Ne croim drum prin restaurant, în tăcere. Îmi apăs palma pe șalele ei, ca să o călăuzesc, însă ea se încordează. Mi-o retrag când simt sub vârfurile degetelor pielea ei fină, dezgolită. Cobor ochii în pământ și bag mâna în buzunar, acolo unde îi este locul.

E foarte clar că mâna mea nu are ce să caute pe spatele gol al unei femei logodite.

Chiar dacă mi-e doar prietenă.

Abia când ajungem la ieșirea din restaurant ridic iar privirea. Fiecare mișcare de-a ei e plină de grație. Este efectul anilor în care a practicat baletul.

Îi zâmbește politicoș șefului de sală. Iuște pasul, ca și cum știe că libertatea o așteaptă dincolo de ușa grea de la intrare, iar Sloane își dorește cu disperare să ajungă acolo. Când mâinile ei împing lemnul ușii, umerii i se relaxează și tot trupul i se înmoaie de ușurare.

Mă opresc în spatele ei. Căldura corpului ei se răspândește spre mine. Apoi întind un braț deasupra siluetei micuțe și împing ușa. Leșim amândoi în noaptea rece de noiembrie.

Îmi bag mâinile în buzunarele pantalonilor, fiindcă îmi vine să o apuc de umeri și s-o scutur, să o întreb de ce naiba se mărită cu un tip care o tratează așa.

Chiar nu este treaba mea.

Stă cu spatele la mine și cu fața la strada aglomerată. Luminile farurilor se împletesc, alcătuiind o ceață alb-roșiatică. Respirația ei stârnește aburi. Ai crede că încearcă să-și tragă răsuflarea.

— Te simți bine?

Încuviințează repede din cap și se întoarce spre mine afișând zâmbetul acela fals, nefiresc.

— Nu pari că ești bine.

Mă joc agitat cu cheile din buzunar.

— Uau, Jas, ce drăguț! Mersi de compliment!

Mă grăbesc să adaug:

— Vreau să spun că ești frumoasă.

Sloane face ochii mari. Mă strâmb.

— Întotdeauna ești frumoasă. Doar că acum nu pari... fericită.

Prietena mea clipește rar. Colțurile gurii ei coboară.

— Crezi că acum ai dres busuiocul? Deci sunt frumoasă și nefericită?

Doamne! Chiar că am dat cu bâta în baltă. Îmi trec o mână prin păr.

— Ești fericită? El te face fericită?

Sloane rămâne cu gura căscată. E șocată. Știu că am întrecut măsura, că sunt băgăcios. Dar cineva trebuie să îi pună întrebarea asta. Și mă îndoiesc că a fost întrebată.

Vreau să aud răspunsul.

Obrajii ei palizi se înroșesc. Sloane mijește ochii. Face un pas spre mine, strângând din dinți.

— Acum mă întrebi?

Îmi mușc buza de jos. Ochii ei de un albastru-deschis mă străpung. În ei mocnește indignarea.

— Păi, da. Până acum ți-a mai pus cineva această întrebare?

Se uită în altă parte. Își cuprinde obrajii în palme pentru câteva secunde, apoi își dă pe spate părul blond, lung până la clavicule.

— Nu m-a întrebat nimeni.

Strâng cheile în buzunar până când metalul mi se înfige în palmă.

— Cum l-ai cunoscut pe Sterling?

— Tata ne-a făcut cunoștință.

Sloane ridică privirea spre cerul întunecat. Nu se văd stelele. La fermă poți să observi orice scipire de lumină de pe cer. În oraș totul pare afectat de poluare, în comparație cu Chestnut Springs. Hotărâse să conduc până la casa mea de la țară, în loc să petrec încă o noapte respirând același aer ca Sterling Woodcock.

— Și tatăl tău de unde îl știe?

— Tatăl lui Sterling e un nou partener de afaceri de-al tatei. Acum, că s-a întors în oraș, tata se străduiește să-și facă noi legături.

— Deci de cât timp îl cunoști pe tipul ăsta?

Vârful limbii i se ițește printre buze.

— Ne-am cunoscut în iunie.

— *Vă știți de doar cinci luni?*

Șocat, fac un pas înapoi. Dacă ar fi părut foarte îndrăgostiți, ar fi fost OK, dar...

— Nu mă judeca, Jasper!

Ochii ei fulgeră. Se apropie de mine. Deși o depășesc cu mult în înălțime, nu o intimidiez deloc. E de-a dreptul furioasă. Din cauza mea. Își manifestă emoțiile deschis pentru că are suficientă încredere că n-o s-o dojenesc fiindcă se înfurie. Nu mă deranjează. Mă bucur că pot fi alături de ea în felul acesta.

— Habar n-ai sub ce presiune trăiesc!

Vocea îi tremură.

Pără să stau pe gânduri, o trag la pieptul meu și îmi petrec brațele pe după umerii ei firavi. E încordată și iritată din cap până-n picioare. Aproape că o simt vibrând.

— Nu te judec, Sunny.

— Nu-mi spune așa!

Deci se pare că nu e momentul potrivit să folosesc porecla ei din copilărie.

Vocea i se frânge. Își apasă fruntea pe pieptul meu, așa cum a făcut mereu, iar eu îmi trec palma peste părul ei și o cuprind în brațe.

Așa cum am făcut de atâtea ori.

Mă întreb ce ar spune Sterling dacă ar ieși chiar acum din restaurant. Latura mea meschină își *dorește* ca tipul să apară aici.

— Pur și simplu sunt curios cum de s-au întâmplat lucrurile atât de repede și de ce nu l-am cunoscut pe Sterling până acum.

Vocea mea e joasă, răgușită, aproape înăbușită de zgomotul mașinilor care trec pe lângă noi.

— Sunt foarte ocupată cu baletul. Nu am mult timp liber. Și nici tu nu ai mai dat niciun semn de viață.

Mă roade vinovăția. Am o strângere de inimă. Echipa mea a încheiat prost sezonul. Mi-am promis că în extrasezon o să mă antrenez mai temeinic ca oricând.

Îi spun:

— Am avut antrenamente. De ceva vreme locuiesc în Chestnut Sprins.

Nu e o minciună. Logodnica fratelui meu a deschis o sală de fitness foarte ca lumea. Prin urmare, aveam destule motive să nu petrec vara în oraș.

— Apoi a urmat cantonamentul și m-am lăsat dus de val.

Și asta e adevărat.

Minciuna este că am fost prea ocupat ca să-mi fac timp pentru ea. Aș fi putut să găsec timp, dar nu am încercat să iau legătura cu Sloane fiindcă știam că tatăl ei s-a întors în oraș. Or, eu îl evit cu orice preț. Iar anunțul logodnei a avut asupra mea un efect devastator. Nu mă așteptam deloc să mă simt așa.

— Ar fi trebuit să-ți spun din timp că mă mărit, nu să-ți trântesc vestea așa, pe nepusă-masă, murmură ea.

Îmi aduc aminte că Violet ne-a dat vestea logodnei lui Sloane când eram la fermă, acum câteva luni. Atunci am înghețat instantaneu pe dinăuntru și un gol enorm mi s-a căscat în stomac.

Palma mea îi mângâie creștetul. O strâng ușor de umeri. Încă încerc să evit porțiunea de piele dezgolită de pe spatele ei.

— Iar eu ar fi trebuit să te întreb ce mai faci. Dar am fost... ocupat. N-am crezut că viața ta se va... schimba atât de repede.

Corpul i se destinde în brațele mele și sânii moi mă apasă. Îi simt degetele pe spatele meu. Însă după o clipă se retrage. Îmbrățișarea a durat prea mult. Deja devenea prea intimă.

Cu toate acestea, tot îmi doresc să o lipesc iar de mine.

— Ei bine, Jas, uite că viața mea se schimbă.

Privește în jos. Își scutură mâneca rochiei verde-pal. Mătasea lucește în lumina slabă.

— Eu și tata am fost de acord că e mai bine să facem nunta în toamnă decât să o tot amânăm.

Scrâșnesc din dinți. Simpla menționare a lui Robert Winthrop îmi stârbește încordarea. Iar faptul că taică-său îi influențează decizia de a se mărita declanșează toate sirenele de alarmă din mintea mea.

— De ce?

Mă încrunt. Ar trebui să fiu mai înțelept. Ar trebui să mă îndepărtez. Să o las să fie fericită.

Nu ar trebui să mă simt atât de tulburat de viitoarea ei căsătorie. Dacă ar fi într-adevăr fericită, nici eu nu aș fi atât de afectat.

Sau poate că aș fi.

Sloane flutură din mână. Privește peste umăr, spre restaurant.

— Sunt mulți factori la mijloc, răspunde ea.

Ridică din umeri. Pare învinsă.

De parcă știe că nu mai avem mult timp de petrecut împreună. Am impresia că lui Sterling nu o să-i convină ca eu și viitoarea lui soție să rămânem prieteni.

— Factori? De pildă, abia aștepți să devii doamna *Woodcock*? Nimeni nu-și dorește un asemenea nume de familie. Sau taică-tău învinsă să te măriți?

Ochii ei albaștri scapără când îi vorbesc despre tatăl ei.